

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Tractatus De Fiducia In Deum Plurimas Et Utilissimas pro
vitâ spirituali instructiones Continens, Præcipue Ad
Obtinendam magnam animæ quietem, & afflictiones
quascunque ingenti cum solatio & fructu ...**

Dusault, Nicolas

Coloniæ Agrippinæ, 1660

§. 15. Quorundam dicta in hanc rem notatu digna.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50333](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50333)

orbis, & in antiquū chaos recidunt universi
 necesse est ut voci Dei obediatur, ordo ab
 statutus observetur, provida ejus agnoscat
 & adoretur potentia à cunctis creatis potestati-
 bus, quæ quantum illis donatum est à Deo
 tantum habent virium & facultatis, nec quicquam
 amplius; nec valent se aliquò transferre,
 nisi quò ipse deduxerit aut transire permis-
 erit. Magna foret hominis stultitia qui ali-
 gato ad rupem fune conatur ad eam adducere
 navigium, credere rupem ad se attrahere
 moto navigio. At multò stultius conaretur
 quis voluntatem Dei adungere suæ & Dei
 consilia pertrahere in sua sibi que accommo-
 dare. Nihil facit Deus nisi quod vult, nec nos
 facimus, nisi quod vult, & si nos non facerem
 facere quod volumus, nihil faceremus nisi
 quod ipse vellet. Rationes suas ubique Deus
 invenit & omnes viæ & media quæcumque
 ipsi serviunt ad obtinendum finem à se im-
 tum: metit ubi non seminavit: de malis maxi-
 mis colligit bona maxima, & de nihilores
 omnes producit.

§. XV.

Dicta in hanc rem notata digna

Quid ergo cogitant desperati quidam
 homines, qui contra torrentem divinæ
 voluntatis

voluntatis nituntur, perinde ac si possent ejus
 cursum sistere, aut in contrarium deflectere.
 Numquid potius consentaneum rationi est
 perfectam habere in Dei providentiâ fidu-
 ciam, ejusque suavissimum ductum prono a-
 nimo sponte sequi? quandoquidem eò tandè
 necessitate ipsâ impellente volentes nolen-
 tesque, quidquid acciderit, devenimus, quò
 ducimur, & cum subtrahere nos putamus, ei
 subdimur. Quia res non fiunt, sicut desidera-
 mus, inquit S. Basilius, desideremus illas sicut
 fiunt. Homo interior & spiritualis, (adjungit
 Thomas à Kempis) considerat cursum & fi-
 nem uniuscujusque rei & acquiescit omnibus
 cum perfecta resignatione voluntatis suæ in
 divinam. Noli petere, ait Epictetus, ut, quod
 fit, fiat secundum tuam voluntatem & incli-
 nationem; sed si sapias, approba quod Deus
 vult & non desideres unquam ut res aliter e-
 veniant, atque eveniunt. Paulò post ostendens
 se observare consilium aliis datum: in omni
 eventu inquit, hoc semper malo quod acci-
 dit, quàm quod non accidit; quoniam melius
 æstimo hoc quod Deus vult quàm quod ego
 met ipse volo. Quisquis virtute præditus est,
 cognoscit: si Deo me jungam, securus ero.
 Quid ais, si Deo me jungam? Hoc est, si velim,
 quod Deus vult: si nolim, quod Deus non
 vult.

vult. At hoc qui fieri potest? Haud aliter
divinos sequendo instinctus & ejus appro-
bando regimini formam. Et alibi iterum
Aude convertere te ad Deum, illique dicere
utere me Deus Opt. Maxime, utere me in
omni re pro ut tibi placuerit. Nihil impro-
nihil refugio eorum quæ tu approbaveris.
Statue me, ubi volueris, tribue mihi quod
convenire judicaveris. Vis ut in officio con-
stitutus Reip. serviam? vis ut privatus vivam?
vis ut subsistam hic, aut migrem alio? vis ut
paupertate premar, aut divitiis affluam?
Quidquid tibi visum fuerit, æqui bonoque
faciam: tuebor causam tuam in hoc contra
adversarios tuos.

Mi Pater in visceribus Christi unice scri-
bebat ad S. Ignatium vir Apostolicus S. Fran-
ciscus Xaverius. Te ego Pater animæ meæ,
positis humi genibus suppliciter oro, ut mihi
à Deo impetres, ut dum vivam, sanctissimæ
voluntatis suæ mihi det & plane cognosce-
dæ & omnino exequendæ facultatem. P. Pe-
trus Ribadeneira refert de B. Francisco Bor-
gia olim duce Gandiæ, deinde tertio Genera-
li Societatis nostræ, quod cum quadam die
pro sanitate conjugis suæ periculose labo-
rantis ardentes preces funderet, vocem quor-
dam interiorum clarè audire sibi visus sit quæ
diceret

diceret: uxorem si diutius superesse vis, arbitratu tuo fiat: at tibi non expedit. Continuo Deivoce agnoscens, subiecit: Domine Deus, unde hoc mihi, ut arbitratui committas meo, quod in tua solius est potestate? Mea permagni refert, tuam sequi in omnibus voluntatem. Quis enim te novit rectius, quid de remea sit tua itaque voluntas fiat: nec de uxore solum, sed de liberis etiam, statuas simplex oro. l. i. vitæ. c. 12. Eo ipso tempore coepit morbus invalescere, nec diu post conjux Leonora vivere desiit. Blosius in monili spiritali scribit de S. Gertrude apparuisse huic Christum Dominum præferentem altera manu sanitatem, altera morbum, eligendique alterutram dedisse potestatem. Cui illa demissè respondit: Divine Salyator & sponse animæ meæ, noli obsecro, noli petere quid velim; nosse enim non aliam me habere voluntatem quam tuam. Et aliquot diebus post inusitata consolatione ter recitavit trecenties sexages hanc preceationem: *O mi dulcissima IESU tua voluntas fiat, & non mea.*

Amici S. Pauli vehementer desiderabant impedire iter ejus Hierosolymam versus, multisque rationibus, precibus, lacrymis, amplexibus aliisque modis quos ardentissimus in divinum Doctorem suum amor suggererat,

N

bat,

bat, conabantur detinere illum nec desistebant dissuadere susceptum iter, donec didicerunt Dei voluntatem esse, ut iret Hierosolimam, tum verò non tantum non remouerunt eum amplius, sed importunas precibus faustam appreciationem commutantes, et omnes voce acclamarunt: *Domini voluntas fiat*, Act. 21. Annales Francici referunt rem memoratu dignam ad præsens institutum quæ contigit anno 1095. in concilio Clermontano, cui cum præsideret Urbanus Pontifex Maximus, summis precibus obsecratus est Christianos principes, ut aduersus infideles sacrum bellum susciperent ad recuperandam terram sanctam. Hac super re concilio Pontifex oratione disertissimâ ad circumstantiam concionem perorasset, loco applausu qui fieri consuevit in huiusmodi concionibus auditores qui præsentibus aderant, una omni voce conclamarunt: *Deus vult, Deus vult*. Eja proficiscamur alacres, nihil est timendum quia Deus nos vocat, jubet, imperat. *Deus vult, Deus vult!* cujus cor hæc verba non perfundunt suauissimæ pacis & dulcedinis intimæ abundantissimâ copiâ? Qui perturbationum excitare possunt inflammare huiusmodi animos? Quis non multo citius à tam abundante pacis sopiatur quam scintilla injecta oceano.

Concludo hoc argumentum illustri elo-
gio quod Deus ipse dedit prophetæ regio sin-
gularem ejus extollens excellentiam: *Inveni,*
inquit, David servum meum, virum secundū
cor meum, qui faciet omnes voluntates meas.

Act. 13. Dicit invenisse se, quasi hujusmodi
quempiam sollicitè quæsisset jam inde ab ini-
tio nascentis mundi per omnium ætatum re-
rumque ordines per diversos status condi-
tionesque hominum; nec prius reperiisset si-
mitem Davidi, qui in omnibus esset divinæ
voluntatis amator. Tam rarus est in terrâ qui
voluntatem suam divinæ perfectè confor-
met, & quæ inde consequitur, pace affluat in-
terna animi, quam nullæ cælorum, nullæ ter-
rarum possint commotiones turbare. Hi sunt
illi præclari in Deum fiduciæ effectus.

Qui Confidunt in Deo, omnes afflictiones
suas velut de manu Dei
suscipiunt.

Quartus fons vera pacis.

§. XVI.

*Quomodo oporteat afflictiones de manu Dei
suscipere.*

Non satis est quod concepta in Deum fi-
ducia stabiliat pacem nostram in indif-
ferentiâ

N 2